

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Jeg forstår, at undervisningsministeren ikke er indstillet på en økonomisk politik, hvorefter statens udgifter skal indrettes efter, hvad produktionen kan give. Det er altså det, undervisningsministeren imødegår, forstår jeg... (*Undervisningsministeren* [K. B. Andersen]: Det var ikke det, jeg sagde!) ... Undervisningsministeren får lejlighed til at svare. Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg gerne vil høre fra undervisningsministeren, hvordan man så skal fremskaffe midlerne. Vil undervisningsministeren sige det? Når man ikke kan indrette sig efter, hvad landet kan producere, hvordan skal man så fremskaffe midlerne til de offentlige udgifter?

Undervisningsministeren (*K. B. Andersen*): Kunne hr. Ninn-Hansen og andre repræsentanter for det konservative folkeparti ikke en gang imellem tænke sig at citere rigtigt? Jeg siger ikke, man skal gøre det altid, bare en gang imellem.

Det, jeg gav udtryk for heroppefra før, var, at man havde sagt, at den del af den store stigning i produktionen, der går til offentlige formål, kun måtte stige med nøjagtig samme procent som resten. Selv om den som i finansministerens forslag stiger med de 9 pct., vil der jo, som finansministeren med tal påviste under den debat, jeg nævnte, blive langt, langt den største del til private formål. Det er da givet, at alle offentlige udgifter må rette sig efter, hvad produktionen betinger. Det er derfor, vi i hård strid mod de konservative har ført en økonomisk politik, der sikrer fuld beskæftigelse i dette land.

Aksel Larsen: Ligesom statsministeren i sin erklæring i tirsdags henviste til sin åbningstale ved folketingsårets begyndelse, kan jeg i dag henvise til de udtalelser, jeg fremsatte under den politiske debat den 6. oktober. De politiske grundsynspunkter, jeg fremlagde ved den lejlighed, står urokket, men kan naturligvis ikke stå alene, eftersom den politiske situation og folketingets sammensætning er en helt anden i dag, end den var i oktober.

Folketingsvalgets første og største resultat er, at drømmen om en såkaldt norsk udvikling i Danmark er bristet. De egentlige

højrepartier i folketinget, venstre, de konservative og de uafhængige, mistede som følge af stemmetilbagegang 8 mandater, endda 10, hvis man går ud fra valgresultatet af september 1964. De partier, man for begrebsadskillelsens skyld kalder de borgerlige, mistede desuden flertallet i folketinget. Næsten mere bemærkelsesværdigt i denne forbindelse er det, at inden for de samlede borgerlige partiers rammer skete der en tydelig forskydning til venstre — altså ikke til partiet venstre — idet de radikale gik 3 mandater frem og liberalt centrum formåede at få 4 folketingsmedlemmer valgt. Jeg vil nødigt være for højtidelig, men jeg kan vanskeligt finde noget bedre ord for dette, end at det var en vælgerdom.

Må jeg samtidig sige til hr. Poul Møller, at når han nu beklager sig over, at valglovens spærreregler har holdt hans kampfæller, de uafhængige, ude af folketinget, så er det en noget sen beklagelse, da han selv har været meget ivrig for at fastholde disse spærreregler; mig bekendt er vort parti det eneste, der har arbejdet for at få dem afskaffet.

Dernæst vil jeg sige, at arbejderpartierne eller de socialistiske partier, eller hvad man nu vil kalde os, for første gang fik flertallet i det danske folketing. Det viste sig, at dette flertal kunne vindes, også selv om der var to partier om at dele det. Socialdemokratiets tilbagegang var ikke ønsket af os, men den blev mindre end vist ventet af de fleste, og også i denne lejr, om jeg må bruge det udtryk, skete der en venstreforskydning, idet socialistisk folkeparti formåede mere end at opveje socialdemokratiets tab.

Trøstens spekulationer over, om vælgerne nu også var klar over, hvad de gjorde, om de virkelig havde ønsket at give folketinget et flertal med socialistisk målsætning, kan man lige så godt opgive. Vort program og vor politik var kendt, endda særdeles godt kendt. Regeringen og socialdemokratiet havde i sommerens løb synligt for alle indledt en politisk vending henimod overensstemmelse mellem politik og program og havde særdeles stærkt tydeliggjort dette under selve valgkampen. Vælgerne vidste altså besked; de vidste, hvad de gjorde, da de gav vore to partier flertal.

I denne forbindelse er det nødvendigt at sige, at det set fra ethvert synspunkt må